

Ordføreren for forslagsstillerne (Petra Petersen): I Socialt Tidsskrift for januar-februar i år siger direktøren for mødrehjælpen, fru Vera Skalts, i en artikel om svangerskabsloven og mødrehjælpsloven bl. a., at det måske ikke altid er lige let at diskutere disse spørgsmål på rent saglig basis, og at diskussionen om svangerskabsloven ikke mindst i det sidste års tid i høj grad er kommet bort fra sagligheden. Fru Skalts siger videre, at det med stor tydelighed kom frem, at det i vide kredse var så som så med kendskabet til de gældende love og til, hvad de nye lovforslag gik ud på. Der blev, siger fru Skalts, fra forskellig side givet udtryk for, at den nye svangerskabslov var en uhyre radikal lov, der ville medføre omfattende og dybtgående ændringer, medens der i virkeligheden var tale om en tydeliggørelse af loven, og at der blev foretaget ændringer af administrativ art.

Jeg synes, at fru Skalts her rammer det centrale. Fru Skalts nævner klogeligt nok ikke den diskussion, der fandt sted her i folketinget, men den karakteriseres fuldt ud af det, jeg har refereret af fru Skalts' artikel. Det centrale ved ændringerne af svangerskabslovgivningen var jo det, at den radikale ændring, der kunne og burde have fundet sted ved vedtagelsen af den nye svangerskabslov, ikke fandt sted. Den højtærede justitsminister havde jo ikke mod til at foreslå det, han i og for sig ved fremsættelsen af lovforslaget gav udtryk for var ønskeligt, nemlig en social indikation, og socialministeren fremsatte jo ikke forslag, der gjorde afbrydelse på social indikation unødvendig, og der var ingen partier her i salen, som krævede afbrydelse af svangerskab på social indikation.

Når mit parti heller ikke dengang stillede et forslag herom, skyldes det, at for os står det sådan, at ingen kvinde bør have fornødent at afbryde sit svangerskab på grund af social nød. Vi bør derfor udbygge vor familielovgivning sådan, at svangerskabsafbrydelse bliver en nødudvej. En sådan familielovgivning omfatter bl. a. en moderskabsydelse og et børnetilskud af den art, vi her har foreslået. Jeg ved, at jeg har ret, når jeg under debatten om svangerskabsloven sagde, at hvis ikke folketin-

get bliver sig sit ansvar bevidst og lovgiver på disse områder, vil svangerskabsloven stadig være en lov, der overtrædes af befolkningen, fordi der ikke er økonomiske muligheder for at overholde den.

Det er jo ikke første gang, at mit parti herinde har foreslået love af denne art. Vi har tidligere fremsat forslag om et børnetilskud på linje med det, vi foreslår her, og vi har her i folketinget 8 gange fremsat lovforslag om en moderskabsydelse. Det forslag om moderskabsydelse, vi i tiden fra samlingen 1946-47 og til samlingen 1954-55 har fremsat 8 gange, bygger jo på befolkningskommissionens forslag. Vi har, fra vi første gang fremsatte lovforslaget, altså allerede i 1946-47, sagt, at lovforslaget måske på enkelte områder var om ikke forældet, så dog trængte til at undergå en omarbejdelse.

Når vi har fremsat befolkningskommissionens forslag, som det er udarbejdet, er det, fordi forslaget indeholdt så mange ting, som vi fandt det værdifuldt at få gennemført. Vi har sagt hver gang, at vi var villige til at se på ændringer i forslaget, men for os var det væsentligste, at vi kunne få tingets medlemmer til at forstå, at vi ikke kan blive ved at sidde udviklingen på dette område overhørig. Vi håbede på, at især de kvindelige medlemmer her i tinget gennem deres respektive partier ville arbejde for disse kvindebevægelsens krav gennem så mange år.

Når vi denne gang ikke har fremsat befolkningskommissionens forslag til moderskabsydelse, men har fremsat et forslag, som ganske enkelt går ud på, at hver kvinde med ret til medlemskab i en sygekasse ved en fødsel skal have en engangshjælp på 300 kr., er det ikke, fordi vi ikke stadig er af den mening, at der i befolkningskommissionens forslag er ting, som vi må tage op til drøftelse og gennemførelse — der er f. eks. det andet afsnit af befolkningskommissionens forslag, forslaget om barselhvile, et ønske, der i dag mere end nogen sinde trænger sig på.

De udearbejdende kvinders antal bliver jo større og større, og her indtager de gifte kvinder en meget stor plads. De bestemmelser, vi finder i tjenestemandensloven, i funktionærloven og i loven om arbejderbeskyttelse, er ikke tilstrækkelige, og der